

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **ALEXANDRIA, spol. s r. o.**, se sídlem Dělnická 1481/77, Praha 7, IČ 25661507, zast. JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph.D., advokátem, se sídlem Pivovarská 8, Vyškov, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 22. 2. 2008 čj. ČOI 1982/2008/0100/1000/2007/2008/Tu/Št

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a hlavní město Praha (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 19. 12. 2007 čj. 3896-10-07. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci podle § 23 odst. 1 a § 24 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč, a to za porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se žalobce měl dopustit v postavení prodávajícího tím, že poskytl spotřebiteli neúplné informace o ceně pobytových zájezdů ve speciální nabídce, která byla uskutečněna prostřednictvím informačního letáku EGYPT HURGHADA, kdy byla nabízená cena zájezdu neúplná a vzbuzovala zdání, že cena zájezdu je nižší, než jaká je ve skutečnosti, neboť v uvedeném letáku byla uvedena cena 11.690,- Kč, přičemž součástí letáku je výčet toho, co cena zájezdu nezahrnuje (povinné příplatky: letištní a bezpečnostní taxy 1.900,- Kč/os, palivový příspěvek

1.390,- Kč/os, základní pojištění 150,- Kč/os/pobyt a nepovinné příplatky: pojištění storna zájezdu 90,- Kč/os/pobyt, vízum 800,- Kč/os), což bylo zjištěno při kontrole provedené dne 16. 8. 2007 v provozovně Cestovní agentura ALEXANDRIA, spol. s r. o., Vodičkova 25, Praha 1.

Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč.

Žalobce namítá, že cenu nelze považovat za neúplnou, když je vyčerpávajícím způsobem stanoveno, z jakých částek se skládá. Naopak se domnívá, že bez uvedení druhu a výše povinných příplatků by nebyly informace o ceně úplné.

Náležitosti cestovní smlouvy a tedy i nabídky na uzavření této smlouvy jsou stanoveny v § 852a a násl. občanského zákoníku, přičemž § 852b odst. 3 občanského zákoníku výslovně umožňuje existenci dalších plateb, jejichž cena není zahrnuta v ceně zájezdu a předpokládá, že údaje o počtu a výši těchto plateb bude smlouva obsahovat. Dále poukazuje na to, že v souladu s ust. § 852c občanského zákoníku lze i po uzavření cestovní smlouvy zvýšit za stanovených podmínek cenu zájezdu.

Žalobce rovněž nesouhlasí s tím, že spotřebitel je nucen činit další kroky, aby zjistil konečnou cenu zájezdu. Leták je totiž zcela úplným zdrojem informací o ceně zájezdu. Žalobce nesouhlasí s tím, že pouhé sečtení položek – jednotlivých částek – je dalším úkonem spotřebitele. Záměrem žalobce bylo upoutat pozornost, nikoli spotřebitele uvést v omyl. Tímto jednáním žalobce nemohla být u spotřebitele i podprůměrné inteligence vzbuzena představa, že celková cena je nižší než skutečná cena.

Dále žalobce uvádí, že „rozhodnutí“ správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 11. 2007 o zahájení řízení nesplňuje náležitosti dle § 46 odst. 1 správního řádu a nelze tedy správní řízení považovat za řádně zahájené. Na tuto skutečnost žalobce upozorňoval již v odvolání, avšak žalovaný se touto námitkou nijak nevypořádal.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že spotřebiteli byla cena sdělena po částech, z nichž některé jsou graficky výrazně upřednostněny a jiné upozaděny. To vytváří dojem, že cena je nižší než ve skutečnosti. Žalobci přitom nic nebránilo sdělit celkovou cenu požadované služby a případně následně uvést, jakou část ceny tvoří povinné příplatky.

K námitce údajných nedostatků oznámení o zahájení řízení žalovaný uvedl, že v žalobě není uvedeno, která konkrétní náležitost chybí. Touto námitkou se již odvolací orgán zabýval na str. 4 rozhodnutí. Rozhodnutí tak dle názoru žalovaného není nepřezkoumatelné.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 7. 10. 2007 zahájila ČOI, inspektorát Středočeský a hlavní město Praha, se žalobcem správní řízení pro podezření z porušení shora uvedených ustanovení zákona o ochraně spotřebitele. Řízení bylo zahájeno na základě zjištění učiněných při kontrole provedené dne 16. 8. 2007 v provozovně žalobce na adrese Vodičkova 25, Praha 1.

Podstata porušení ustanovení § 8 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele spočívá dle ČOI v letáku žalobce „EGYPT HURGHADA“, na němž jsou názvy jednotlivých hotelů s cenami zájezdů. Pod touto tabulkou je dále uvedeno: „Nabídka platí od 16. 8. 2007 do vyprodání. V ceně nejsou zahrnuty: Povinné příplatky: letištní a bezpečnostní tax 1990 Kč/os,

palivové příplatky 1390 Kč/os, základní pojištění 150 Kč/os/pobyt a nepovinné příplatky: pojištění storna zájezdu 90 Kč/os/pobyt, vízum 800 Kč/os.“

Při kontrolní objednávce zájezdu do hotelu Sahara s polopenzí s uvedenou „základní“ cenou 11.690,- Kč pro dvě osoby byla sdělena celková cena (včetně víza) 34.040,- Kč.

K zaslanému protokolu o kontrole se žalobce vyjádřil podáním ze dne 31. 8. 2007, v němž argumentoval obdobně jako v žalobě. Uvedl, že se domnívá, že z jeho strany nedošlo k žádnému porušení zákona o ochraně spotřebitele. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 2. 10. 2007 čj. 3009-10-07 bylo podle ust. § 18 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto námitkám žalobce nevyhovět.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 12. 2007 čj. 3896-10-07 byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč za správní delikt vymezený shora a byla mu uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Správní orgán prvního stupně poukázal v odůvodnění tohoto rozhodnutí na to, že prodávající má dle § 12 odst. 2 písm. a) o ochraně spotřebitele povinnost informovat spotřebitele o ceně za poskytované služby, která je úplná a konečná, a to před jednáním o jejich poskytnutí. Uskutečnění leteckého pobytového zájezdu není možné bez zaplacení dalších příplatků (letištní a bezpečnostní taxy a palivový příplatek), neboť ty jsou povinnou součástí ceny zájezdu, bez jejichž zaplacení není spotřebitel vpuštěn do letadla a tedy ani nemůže čerpat službu, kterou si zakoupil. Ve spotřebiteli je tak při seznámení s cenou zájezdu (zpřístupněním nabídky) ve výši uvedené u jednotlivých zájezdů vyvoláván dojem, že se jedná o konečnou celkovou cenu zájezdu, avšak při jeho zaplacení či uskutečnění je povinen uhradit navíc výše uvedené příplatky. Výši těchto příplatků přitom žalobce znal a uváděl ji přímo v předmětném letáku. Uvedením ceny bez těchto příplatků je tak spotřebiteli poskytována informace o ceně, která je neúplná a vzbuzuje zdání, že je nižší, než jaká je ve skutečnosti.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Odvolací námitky obsahově korespondují s námitkami uplatněnými v žalobě.

Odvolání bylo zamítnuto žalobu napadeným rozhodnutím ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 22. 2. 2008 čj. ČOI 1982/2008/0100/1000/2007/2008/Tu/Št.

Ústřední ředitelka uvedla, že informace o ceně je neúplná v tom smyslu, že v ní nejsou zahrnuty povinné příplatky. Tyto příplatky je nutné k ceně připočítávat, spotřebitel je tedy nucen provádět další (matematický) úkon. Ve spotřebiteli je vyvolávána představa, že za zájezd zaplatí 11.690,- Kč a až následně, mnohem menším písmem, je sdělena informace, jaké další příplatky bude nucen zaplatit. Bez těchto příplatků přitom není možné zájezd zakoupit. Konečná cena zájezdu je tak mnohem vyšší. Informace o ceně tak vzbuzuje zdání, že cena je nižší než ve skutečnosti, bez ohledu na to, že po podrobném prostudování informačního letáku a přičtení všech zde uvedených příplatků k původní ceně (tedy po provedení dalších úkonů) se nakonec spotřebitel konečnou cenu doví. Smyslem právní úpravy jistě není, aby spotřebitel musel řešit matematický příklad, byť relativně jednoduchý.

Ústřední ředitelka pak neshledala žádné vady ani ve způsobu zahájení řízení, když všechny náležitosti dle § 46 odst. 1 správního řádu oznámení o zahájení řízení v daném případě obsahuje.

Z uvedených důvodů bylo odvolání žalobce zamítnuto.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Při ústním jednání před soudem dne 19. 4. 2012 setrvali účastníci řízení na svých písemně vyjádřených stanoviscích.

V dané věci je mezi účastníky řízení nesporný skutkový stav, sporné je pouze právní hodnocení.

Podle § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele prodávající je povinen informovat v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně prodávaných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.

Podle § 12 odst. 2 písm. a) tohoto zákona pak informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, nesmí zejména vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti. Porušení této povinnosti tedy může spočívat i v tom, že je uveden takový údaj o ceně, který je sice ve svém důsledku úplný a správný, avšak je formulován nebo graficky proveden tak, že při jeho nikoliv detailním prostudování může u spotřebitele vzniknout dojem, že cena je nižší, než je ve skutečnosti.

V daném případě žalobce v letáku uváděl vždy velkými číslicemi „základní“ cenu zájezdu pro konkrétní termín a v dolní části letáku pak drobnějším písmem uvedl, že k této ceně je nutno připočíst povinné příplatky. Je tedy zřejmé, že cena uvedená velkými číslicemi není cenou konečnou, kterou zákazník za zájezd zaplatí a za tuto cenu nemůže žádný zákazník žalobce na zájezd odcestovat. Nejedná se tedy o úplnou cenu, k níž se připočítávají jediné příplatky za fakultativní služby (např. fakultativní výlet u pobytového zájezdu, odvoz zákazníka z letiště po návratu ze zájezdu apod.) nebo určitý nadstandard (např. all inclusive místo polopenze), kterých zákazník může, ale nemusí využít, a bez jejich zaplacení může jinak zájezd absolvovat.

Žalobce není postihován za to, že neuvedl všechny relevantní informace o ceně. Proto jeho poukazy na to, že v letáku jsou všechny povinné příplatky uvedeny a vyčísleny, jsou irelevantní. Formulace zákona, že údaj „nesmí vzbuzovat zdání“ tu neznámá, že uvedený údaj je nepravdivý nebo neúplný. Porušením této povinnosti může být i uvedení úplného údaje o ceně, avšak takovým způsobem, který spotřebitele vystaví nutnosti konečnou cenu určit netriviálním početním úkonem, nebo pokud je cena uvedena tak, že některé složky ceny jsou uvedeny nepřehledně, graficky nevhodným způsobem apod. V daném případě je tedy nutno vzít v úvahu i to, že tzv. „základní“ ceny zájezdu uvedené v letáku jsou vtištěny větším a zvýrazněným typem písma, zatímco výše jednotlivých povinných příplatků jsou uvedeny pod tabulkou písmem menším, přestože se jedná o informace pro spotřebitele stejně podstatné jako v horní části letáku. Za uvedenou situace proto dle názoru soudu žalobce mohl u některých spotřebitelů vzbudit zdání, že cena uvedená velkými číslicemi je cenou zájezdu, za níž je možno zájezd absolvovat a kterou pak spotřebitel např. při porovnání nabídek jiných cestovních kanceláří bral v úvahu. Nic přitom nebránilo žalobci uvedené příplatky přičíst již k cenám uváděným velkými číslicemi.

Žalobce není – jak bylo opakovaně zmíněno – postihován za to, že by snad před spotřebitelem konečné ceny zájezdů tajil, ale za to, že způsob, jakým prezentoval ceny zájezdů v letáku vzbuzuje zdání, že cena je nižší, než tomu je ve skutečnosti.

Při řešení této otázky vycházel zdejší soud i ze závěrů, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 12. 2010 čj. 1 As 101/2010-82 ve skutkově i právně srovnatelné věci. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl:

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami, kterými stěžovatel brojí proti závěru žalované a městského soudu, podle něž se dopustil porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (viz bod [5] výše). Podle § 12 odst. 1 cit. zákona je prodávající „povinen informovat v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně prodávaných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.“ Podle § 12 odst. 2 písm. a) uvedeného zákona „informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, nesmí zejména vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti.“ Cenovým předpisem, na nějž odst. 1 citovaného ustanovení odkazuje, je zákon o cenách, spolu s předpisy vydanými Ministerstvem financí k provedení tohoto zákona. Zákon o cenách ve znění účinném do 17. 11. 2009 stanovil v § 13 odst. 2, že „prodávající je při prodeji spotřebního zboží konečnému spotřebiteli povinen označit je cenou platnou v okamžiku nabídky a vztahenou k prodávanému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, nebo je povinen zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, vývěsky nebo jiným přiměřeným způsobem.“ Podle téhož ustanovení, po novelizaci provedené zákonem č. 403/2009 Sb., je prodávající „povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží, pokud tento zákon nestanoví jinak (...) cenou podle tohoto odstavce se u výrobků rozumí konečná nabídková cena, která zahrnuje všechny daně, cla a poplatky.“

Nejvyšší správní soud konstatuje, že lze dát za pravdu stěžovateli v tom, že zákonná úprava výslovně zakotvuje povinnost prodejce poskytnout spotřebiteli při nabídce a prodeji zboží (či služeb) informaci o konečné nabídkové ceně (zahrnující všechny daně, cla a poplatky) až ode dne nabytí účinnosti zákona č. 403/2009 Sb. Žalovaný přitom rozhodl o postihu stěžovatele dne 10. 6. 2008. Nicméně již v době rozhodování správních orgánů v posuzované věci zákon o ochraně spotřebitele jasně stanovil, že „informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúplná anebo chybí, nesmí zejména vzbuzovat zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti“. Již na základě citovaného ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) uvedeného zákona pak judikatura správních soudů dovodila v zásadě tytéž požadavky, které byly později explicitně vtěleny do zákona o cenách. Např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2006, č. j. 3 As 37/2005 - 59 (publikováno ve Sb. NSS /2006), nelze „spravedlivě požadovat po spotřebiteli, aby u každého výrobku či služby zkoumal, zda uvedená cena je již cenou konečnou, či zda je k ní zapotřebí připočíst DPH, a to v sazbě základní či snížené. V daném případě tedy žalovaná dospěla ke správnému závěru, že neuvedením konečné ceny, nýbrž ceny neobsahující DPH, byl porušen § 12 zákona o ochraně spotřebitele, ukládající prodejci informovat spotřebitele o ceně nabízených výrobků v souladu s cenovými předpisy.“ Obdobně dospěl městský soud ve svém rozsudku ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005 - 30 (Sb. NSS 898/2006), k závěru, podle něž „musí jít při výkladu ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele o takové informace, které jsou zákazníkovi (spotřebiteli) přístupné okamžitě bez toho, že by byl zákazník nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny zcela konkrétního výrobku. Měl-li by být takový způsob poskytování informací o ceně výrobků shledán v souladu s platnou právní úpravou, znamenalo by to zřejmý rozpor s účelem a smyslem právní úpravy, uvedené v příslušných ustanoveních zákona o ochraně spotřebitelů.“ Existenci jisté výjimky z těchto

závěrů připustil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 1. 2009, č. j. 2 As 75/2008 - 96, a to za situace, kdy se jednalo o krátkodobé plošné slevy vyjádřené jednoduchou procentní mírou - v tomto případě nemusel prodávající uvádět konečnou cenu. Jak však správně uvedl městský soud v napadeném rozsudku i žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti, na nyní posuzovanou věc závěry tohoto judikátu nedopadají.

Zákonodárce tak výše specifikovanou novelizací zákona o cenách toliko konkretizoval stávající obecnou zákonnou úpravu výslovným zakotvením požadavku, k němuž již dříve dospěla judikatura správních soudů. Ze skutečnosti, že k takovému odrazu judikatury v legislativě s jistým časovým odstupem dojde, přitom nelze bez dalšího dovozovat, že by tato judikatura byla v rozporu s původní (obecnější) právní úpravou. V tomto případě se tak Nejvyšší správní soud ztotožňuje s argumentací žalované (uvedené v jejím vyjádření ke kasační stížnosti), podle níž z úmyslu zákonodárce odstranit praxi odděleného uvádění některých částek výslovným stanovením takového zákazu nelze dovozovat, že by tato praxe byla v souladu s dřívější zákonnou úpravou.

Nejvyšší správní soud zároveň souhlasí se závěry městského soudu, že předmětný katalog stěžovatele představoval porušení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, neboť informace o ceně v něm uvedená vzbuzovala zdání, že cena je nižší, než jaká je ve skutečnosti. Stěžovatel v katalogu Egypt 2007, na straně 52 uváděl v tabulce cenu, která však nezahrnovala letištní a bezpečnostní taxy včetně pozemních služeb (2190 Kč na osobu), vízum (15 USD na osobu), cestovní pojištění BlueComfort a palivový příplatek dle aktuální situace. Informace o tom, že k deklarovaným cenám je nutno připočíst ještě uvedené poplatky, byla uvedena pod tabulkou. Spotřebitel tuto poznámku v mnoha případech vůbec nemusel zaregistrovat, případně by byl nucen provádět další výpočty, kterými by se teprve dobral konečné ceny zájezdu. Některé z těchto položek je přitom nezbytně nutné uhradit, bez jejich uhrazení se zájezdu nelze zúčastnit. Nejedná se tak o žádný nadstandard, u nějž by se zákazník mohl rozhodnout, zda si jej zaplatí, či ne. Zároveň je výše těchto položek dopředu vyčíslitelná (to zřejmě neplatí pro palivový příplatek, pro ostatní příplatky však ano). Není tak žádný rozumný důvod k tomu, aby uvedené položky byly uváděny odděleně od ceny zájezdu, tedy v rozporu se závěry výše citované judikatury.

Městský soud v Praze nad rámec již uvedeného dodává (vzhledem k přednesu zástupce žalobce při ústním jednání před soudem), že i v nyní projednávaném případě byla žalobcem v letáku uvedena „základní“ cena podstatně větším písmem než další povinné příplatky. V tomto ohledu není podstatné, že i tyto příplatky byly uvedeny takovým písmem, které bylo čitelné, neboť – jak již bylo opakovaně uvedeno – žalobce není postihován za to, že by před spotřebitelem, některé údaje tajil, postihován je za to, že tak činil způsobem, který budil zdání, že cena je nižší, než tomu je ve skutečnosti. I v projednávaném případě je přitom zcela nepochybné, že „základní“ cena byla uvedena několikanásobně větším písmem než údaje o povinných příplatcích a grafické ztvárnění letáku je tedy obdobné jako v případě projednávaném Nejvyšším správním soudem ve shora citovaném rozsudku.

Žalobce dále uváděl, že spotřebitel mohl konečnou cenu zjistit prostým součtem všech položek, což dle jeho názoru není složitý úkon. K tomu soud považuje za nutné poznamenat, že z obsahu spisového materiálu plyne, že při tomto „jednoduchém“ úkonu se zmýlila při kontrolní objednávce i pracovnice žalobce, když položky nesprávně sečetla a uvedla výslednou konečnou cenu o 1.000,- Kč vyšší, než by činil správný součet všech složek ceny ($11690 + 1990 + 1390 + 150 + 800 = 16020$ za osobu a nikoli uváděných 17020). Tato okolnost tedy v projednávaném případě dokresluje správnost shora rozvedených úvah o nepřipustnosti takového uvádění cen, které žalobce v předmětném letáku použil.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce ohledně nesprávného způsobu zahájení řízení. Žalobce v odvolání poukázal na to, že oznámení o zahájení řízení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby, s tím, že v daném případě oznámení o zahájení řízení tyto náležitosti neobsahuje. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o odvolání k této námitce uvedl, že označení správního orgánu je v hlavičce dopisu, předmět řízení vyplývá z jeho obsahu, jméno příjmení a funkce oprávněné úřední osoby jsou řádně uvedeny (ředitel inspektorátu) a pouze bylo oznámení o zahájení řízení podepsáno k tomu zmocněnou osobou v zastoupení ředitele inspektorátu. Žalovaný se tedy s touto námitkou vypořádal (viz str. 4 nahoře žalobou napadeného rozhodnutí), a to způsobem, který plně odpovídal formulaci odvolací námitky. Žalobou napadené rozhodnutí tak není možno označit za nepřezkoumatelné. V žalobě pak již žalobce tuto námitku více nekonkretizoval a pouze namítal, že se žalovaný s jeho námitkou nevypořádal, což ovšem neodpovídá skutečnosti. Rovněž soud proto nemůže k této žalobní námitce konstatovat více, než to, že oznámení o zahájení řízení ze dne 26. 11. 2007 obsahuje všechny náležitosti požadované v § 46 odst. 1 správního řádu.

Žalobce dále poukazoval při ústním jednání před soudem ve své závěrečné řeči na vady týkající se nesprávného doručování písemností v průběhu správního řízení (přímo žalobci namísto jeho právnímu zástupci). K této námitce soud předně uvádí, že byla uplatněna až po lhůtě k podání žaloby a tedy v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s. a není k ní proto možno přihlížet. Lze nicméně konstatovat, že ve správním spise skutečně není obsažena žádná plná moc, kterou by žalobce svému právnímu zástupci udělil a i samotné odvolání je podepsáno jednatelem žalobce a nikoli právním zástupcem. I kdyby ovšem k žalobcem tvrzené vadě došlo, nemohla by mít vliv na výsledek správního řízení, neboť z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce v průběhu správního řízení využíval svá procesní práva (zejména včas a řádně podal odvolání) a následně také včas podal správní žalobu. Je tedy zřejmé, že toto tvrzené pochybení – i kdyby k němu skutečně došlo – nemohlo žalobce nijak zkrátit na jeho právech.

Vzhledem ke všem uvedeným důvodům Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, úspěšnému žalovanému náklady řízení nad rámec běžných výdajů nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. dubna 2012

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu